

SLAVOMÍR SZABÓ

KURIERT NÁDEJE

artis
omnis

KURIÉRI NÁDEJE

Slavomír Szabó © 2026
Illustrations © Martin Luciak 2026
Layout & Cover © Jana Kollárová 2026
Slovak Edition © Artis Omnis 2026
ISBN 978-80-8201-323-1

SLAVOMÍR SZABÓ

KURIÉRI NÁDEJE

artis
omnis

PROLÓG

... celé hodiny sa tiahla ďalšia z noci, ktoré nikdy nemali byť. Adam sa cítil ohrozený. Snažil sa, nech nikto nevidí, ako mu je. Ústa mal pevne zatvorené, aby nevykríkol. Päste zaľal tak silno, až cítil, ako sa mu nechty zarývajú do dlaní. Chcel sa rozbehnúť, bežať vedel dobre, možno najlepšie spomedzi všetkých ôsmakov. No takto v noci a za tmy by tým na seba upútal pozornosť. Ulice mesta neboli prázdne. Presne oproti nemu kráčali muži s bujarými bradami, vlasy zviazané do vrkočov a odetí v kožených halenách. V rukách držali bojové sekery. Zatiaľ si ho nevšímali. Z druhej strany ulice zaznela hudba. Vysoký chlapík s pohľadom šialenca hral na klarinete podivnú clivú pieseň. Jeho hudbu prerušoval smiech roztlieskavačiek v krátkych sukničkách, od ktorých by inokedy neodlepil oči. Teraz radšej sklopil zrak k zemi. K dievčatám priklusal na koni nejaký Ind s veľkým oranžovým turbanom. Nevyzeral dôveryhodne a Adam bol vlastne rád, že sa dal do reči s nimi a na neho ani nepozrel. Zato si ho všímali iní. Muži v čiernom, ktorí na neho hľadeli najmä zo striech domov, ale aj spoza okien či z tmavých zákutí. Adamovi bolo jasné, že ho skôr či neskôr chytia, a potom? Čo bude potom? Eli má dohodu s obrom Giganom, tomu je hej. Proti takému obrovi sa nikto nepostaví. Ale on? Videl tu už kdekoho. Mimoszemšťanov z rôznych končín vesmíru, dobrodruhov z púští, hôr i pralesov, vojenských letcov, mušketierov, krotiteľov divých šeliem aj čarodejnice smrdiace ako pokažená kyslá kapusta. Vari by mu niekto z nich prišiel na pomoc?

Túžil, aby mesto vyhlásilo poplach. Vtedy sa každý, kto je na ulici, uteká ukryť do domov, pivníc, hocikam, kde sa dá. Keď tu vyhlásia poplach, znamená to, že útočia bytosti z Deravej hory. Sú ešte horšie než obyvatelia mesta a unášajú každého, koho chytia. Vraj zo zajatcov robia otrokov. Hrozba, hrozba, hrozba a zatiaľ žiadne vyhliadky na zlepšenie. Alebo áno? Musí si veriť! Musí! Keď na to príde, vzoprie sa aj tomu najväčšiemu zlu! Adam zastal, zdvihol hlavu a začal sa pozeráť na strechy okolitých domov. Čierne postavy sa pokúšali stiahnuť, ukryť. Taký priamy pohľad ich prekvapil. Adam stál pripravený na všetko. Nepočítal s výhrou. Nepočítal ani s prehrou. Nepočítal s ničím. Bol však rozhodnutý zmeniť skutočnosť, lebo bola horšia ako nočná mora. Všetko sa pritom začalo tak hlúpo. Skoro náhodou, no nie bez jeho viny. Keď prišiel s rodičmi a sestrou na záhradu a strhla sa hádka. Celkom hlúpa hádka, pretože... Adam privrel oči a predstavil si všetko odznova...

1. KAPITOLA

VZPLANUTIE

Bolo horúce letné popoludnie. Slnko páľilo, zišli by sa slnečné okuliare, lenže tie Adam pri sebe nemal. Tak len polihoval na tráve v tieni krivej jablone s grimasou, akú dokážu vystrúhať iba znudení štrnásťroční chlapani. Hľadel na sestru Zuzanu. Sedela na starej kuchynskej stoličke vyloženej uprostred záhrady a čítala si knihu. Pokojne, sústredene, akoby jej vôbec neprekážala sálavá žiara z oblohy, čo robila vzduch takmer nedýchateľným. Ba ani hluk jej neprekážal. Otec práve kosil motorovou kosačkou trávu a monotónny, ale silný zvuk poriadne brnkal Adamovi na nervy. A keď otec na chvíľu kosačku vypol, z otvoreného okna murovanej chaty s plechovou strechou zasa hučal vysávač. To mama vysávala koberce, či už bolo treba, alebo nie. Každú nedeľu tak robila.

Nedeľa! To bol pre Adama ten najhorší deň v týždni! Otec sa vždy už vo štvrtok opýtal mamy, aký má program na víkend, a ona zakaždým odpovedala: „No aký? Sobota nákupy a upratovanie doma. V nedeľu pôjdeme na chatu, tam je tiež čo robiť. A deti s nami. Aspoň nám pomôžu.“

Tak každú nedeľu ráno nasadli do auta. Stačilo, aby sa odviezli ani nie polhodinku zo sídliska Terasa na okraj Košíc. Tam sa začínala chatárska oblasť zvaná Kamenný potok. Také čudné meno. Oblasť tvorila pár kilometrov dlhá cesta s chatami a záhradami po oboch stranách. Za záhradami vľavo tiekol pri lese potôčik. Žiadna bystrina, kde zurčí prúd vody, spod ktorého vytrčajú skaly. Práve naopak – len také nič. A v lete potôčik občas úplne vyschol. Ani teraz nemal od toho ďaleko. Kamenný potok? Človek, čo nazval tento pásik vody takýmto menom, asi nemal v hlave všetko v poriadku.

Adam a Zuzana dobre vedeli, že to s tou pomocou v záhrade rodičia nemyslia vážne. Iba chceli, aby boli všetci pohromade. Či im deti pomáhajú, alebo sa nudia, ich nezaujímalo. Rodičia mali z práce a pobytu na chate a na záhrade potešenie.

Zuzana sa nenuďila. Čítala si. Zato Adam sa nudil poriadne. Doma pri počítači by to tak nebolo. Tu sa nevedel zabaviť ani s mobilom. Ich záhrada bola v nejakom signálnom tieni, a ak by si chcel na mobile zapnúť internet, musel by ísť za signálom aspoň sto metrov. Tam je opäť len cesta a ploty iných záhrad a niet si ani kam sadnúť.

Vo vzácnej chvíli, keď na pár minút stíchli kosačka aj vysávač, vystrčila mama hlavu z okna: „Urobíme si oheň a opečieme špekáčiky, dobre? Deti, nachystajte drevo!“

Teda! Uprostred horúčavy by sa človek pred slnkom najradšej stiahol do chaty. Ak by tam mama nevysávala. Ale namiesto toho budú sedieť okolo ohňa! Ako keby mrzlo! Ani otcovi sa to veľmi nepáčilo, ale nechcel sa s mamou nafaňovať. Jednoducho rada opekala. Nie na grile, ale tak klasicky. S nabodnutým špekáčikom, klobásou či slaninou na palici. Slnko bude pražiť zhora, plamene spredu, ale aspoň je čo robiť. Každá normálna rodina má v nedeľu nejaký lepší, skoro až slávnostnejší obed, ale oni budú strkať mäso na palici do plameňov! Adam pokrútil hlavou, zdvihol sa zo zeme a vybral sa po drevo do kôlne.

Naozaj bolo horúco. Ako to na začiatku letných prázdnin má byť. Adam i Zuzana boli v škole ako ôsmaci naposledy. Prevzali si vysvedčenia, a keď tam pôjdu najbližšie, budú už deviataci. Ako každý rok, i tentoraz mala Zuzana na vysvedčení lepšie známky. Vlastne tie najlepšie, aké mohla mať. Samé jednotky. Adam, ak by tam nežiarila jednotka z angličtiny, by mal samé dvojky. Ani to nebolo zlé, ak by žil ako jedináčik. Lenže so Zuzanou sú dvojčky a on je teraz vďaka vysvečku ten horší.

Obaja mali síce svetlé vlasy rovnakej farby, vyzerali skôr chudí ako štíhli, ale podľa tváří by niekto asi ťažko hádal, že sú dvojčatá. Vôbec sa na seba nepodobali. Možno aj preto, že Adam býval častejšie zamračený a rozprával rýchlo, takže to znelo, akoby štekal samopal. Zuzana sa viac usmievala a rozprávala pokojne, pomaly a zvyčajne ticho. A navyše, v tom dvojičkárstve cítil Adam ešte jednu veľkú nespravodlivosť. Jeho sestra vyrástla asi o pol hlavy vyššia ako on. To sa mu ozaj nepáčilo. Popravde, Adam patril medzi najnižších chlapcov z triedy, a pritom sa volal Adam Veľký. Keď chlapcov z triedy občas pochytala chuť na zlomyseľnosť, vysmievali sa mu. Vraj, aký je Veľký, keď ho ešte aj vlastná sestra prerástla. Možno práve preto Adam často robil Zuzane zle. Zvyčajne sa jej pre hocijakú somarinu vysmieval pred spolužiakmi a spolužiačkami. Zuzana nepatrila k dievčatám, ktoré sa vedia dobre brániť, tak ju neraz i rozplakal. Ich spory sa vliekli roky, bývali častejšie a častejšie, až ich v piatej triede od seba oddelili. Zuzanu zaradili medzi šprtov do áčky, Adam ostal béčkar. A v takejto zostave sa to tiahlo až do osmičky, ktorú mali práve úspešne za sebou.

Ich otec, Igor Veľký, pracoval ako úradník na mestskom úrade. Celé dni sedel v kancelárii, mal na starosti mestskú zeleň, najmä stromy a parky v meste. O svojej práci veľa nehovoril. Občas iba to, že už mu tie úradné papiere lezu na nervy. Že sa kvôli nim do mestských parkov ani nedostane, čo je zlé, keďže sa má o ne starať. A nakoniec vždy dodal, ako sa teší, až bude v nedeľu kosiť v záhrade trávu. Mama, Katarína Veľká, bola účtovníčka na gymnáziu a pevne dúfala, že tam raz budú študovať aj jej deti. Adam nevedel, či si zvolila dobré povolanie. Myslel si, že mama by sa uživila aj ako riaditeľka nejakého svetového spoločenstva upratovačiek, keďže každú nedeľu oduševnene vysávala takmer čisté koberce.

Netrvalo dlho a v rohu záhrady na ohnisku, okolo ktorého stáli tri lavičky, už bola pripravená kôpka dreva. Adam doprostred najskôr položil tenučké suché raždie, potom konáriky hrubé asi ako palec a prekryl to polienkami. Oheň zakladal rád. Otec ho naučil všetko pripraviť ako treba, keď bol Adam ešte škôlkarom. Adamovi to šlo tak dobre, že oheň zvyčajne založili už prvou zápalkou. Bol na to hrdý, každému v škôlke rozprával, čo mu už rodičia dovoľia, a jeho kamaráti pritom závistlivo pokyvovali hlavami. To, čo im zamlčal, bola skutočnosť, že tou zápalkou škrtá jeho otec. A nielen vtedy, ale aj dnes. Adam pripravoval drevo rád a rád by ho aj zapaloval. Bavilo ho sledovať, ako vyrastajú prvé plamienky, rozliezajú sa po suchom raždí a mohutnejú, až nakoniec vznikne malá vatra. Veľká nie. Otec vždy hovoril, že ak sa zakladá oheň, má byť čo najmenší, aby poslužil iba na to, pre čo vznikol. Adam vzal do rúk suchú servítku, zastrčil ju pod raždie, škrtol a priložil horiacu zápalku.

„Čo to robíš?“ ozvala sa spoza chrbta Zuzana, akoby ho chcela kontrolovať.

„Žeby stojku? To asi nie, to by som bol dole hlavou. Možno budeš prevrapená, ale robím oheň. Mama prikázala,“ Adam odpovedal trochu výsmešne, lebo on už bol taký.

„Mama povedala, aby sme nachystali drevo. Nie, aby si to už zapálil. Veď predsa vieš, že otec vždy...“ Zuzana nestihla dopovedať.

„Adam, mal si na mňa počkať,“ skočil jej do reči otec. Motorovú kosačku vypol, nechal ju v rohu záhrady a pristúpil k deťom. Vyzeral, že sa mu to nepáči, ale vzápätí sa upokojil. Len pohľadom skontroloval, či je drevo uložené, ako má byť, a dodal: „Dobre si to spravil. Ak by sa to poriadne nerozháralo, trochu do plamienkov fúkni.“

Adam si v tej chvíli odľúkol, ale iba tak do vzduchu. Otec mu radí, akoby nevedel, čo má robiť. Klakol si na kolená a sledoval rastúci ohník.

„Už ste to zapálili? Ja ešte nemám všetko nachystané,“ volala z okna mama, keď uvidela, čo sa robí.

„Idem ti pomôcť,“ zakričal otec a pobral sa za ňou do chaty.

To, že ho otec nepokarhal, vnímal Adam ako malé víťazstvo. Predsa len, už nie je malé decko, mali by mu viac veriť. A otec už asi aj verí. Zato Zuzana pochybovačne pokrútila hlavou, potom urobila pár krátkych krokov a sadla si na lavičku blízko ohňa. V žltých šatách a sandálikoch vôbec nevyzerala na to, že by sa chystala v záhrade niečo robiť. Nakoniec, ani veľmi nebolo čo. Mali tu len niekoľko ovocných stromov a trávu. Zeleninu nepestovali. A otec vravel, že od stromov nechce nič iné iba tieň, a ak dajú nejaké ovocie, tak to bude bonus. Takže hlavnou náplňou každej návštevy bolo vždy len kosenie, vysávanie a opekanie.

Adam stále kľučal. Sústredene pozeral do plamienkov, ako rastú. V takej chvíli nevnímal, že ho cez džínsy tlačí zem na kolenách, ani že mu práve po čiernom tričku lezie malý pavúk. Keď sa ohník konečne pekne rozhorel, vstal a pozrel na Zuzanu.

„Poď mi pomôcť. Prinesieme z kôlne ešte nejaké drevo, nech je čím prikladať.“

„Musíš chvíľku počkať, kým dočítam kapitolu. Už len dve strany,“ odpovedala mu pokojne.

„Nechcem čakať. Pod' teraz,“ riekol Adam ostro, ako to mal vo zvyku.

„Tak choď, trochu prines a ja pôjdem potom a prinesiem ďalšie,“ odvetila Zuzana, pričom od knihy ani nezdvihla pohľad.

„Nebudem čakať,“ Adamov hlas ešte viac stvrdol, znel dokonca panovačne.

Sestra naňho konečne pozrela a zavrtila hlavou.

„Nie. Pôjdem, keď dočítam. Veď to máš jedno, či ho prinesiem hneď, alebo o päť minút.“

Pokiaľ by sa nad jej slovami Adam zamyslel, možno by jej dal za pravdu. Lenže jej slová ho nahnevali. Veď od nej nič veľké nechce, len aby priniesla zopár polien. Čítať môže hocikedy. Zuzana a knihy! Neprejde deň, aby by pri nich nesedela. Dokonca aj teraz, keď ju potrebuje.

„Pod!“ Adam zavrčal, ako keď štartuje nákladiak.

„Hovorím ti, že až o chvíľu. Čím viac ma rozptyľuješ, tým neskôr to bude,“ odpovedala Zuzana. Opäť naňho ani nepozrela.

„A dost!“ vyhrkol Adam, pristúpil bližšie a vytrhol jej knihu z rúk.

„Nechaj ma!“ skrikla Zuzana, čo bolo pre ňu dosť nezvyčajné, a pokúšala sa mu knihu vytrhnúť späť. Adam rýchlo zdvihol ruky nad hlavu, knihu držal pevne. Ale čo mu to pomohlo, keď Zuzana bola vyššia ako on? Rýchlo sa rozhlíadal na všetky strany a potom urobil niečo, čo možno ani sám nečakal. Hodil knihu do ohňa, ktorý sa už rozhorel. Okamžite sa zahryzol do stránok a tie vzbĺkli najskôr malými modrými, potom väčšími červenými plameňmi.

Zuzana ostala stáť bez pohnutia. Akoby jej došiel dych, akoby skamenela. Trvalo to možno dobrých desať sekúnd, až mal Adam chuť do nej pichnúť prstom, či je z nej už socha, alebo je ešte človekom.

„Somár!“ vykrikla odrazu, ba kričala aj ďalej. „To prečo, prečo? Ťahaj ju von! Ty, ty, ty... Pomoc!!!“

Zuzana si chvatne čupla, strkala ruky do plameňov a pokúšala sa knihu vytiahnuť, lenže hrozilo, že namiesto záchrany knihy skončí v nemocnici s poriadnymi popáleninami. Adam schmatol palicu na opekánie a pokúšal sa knihu vyštuchať von z ohniska.

„Zmizni! Len tu zavadziaš,“ zakričal na sestru tak hlasno, že ho museli počuť záhradkári z celého okolia. Dokonca do nej drgol, až spadla na lavičku, a strčil palicu pod horiacu knihu, aby ju nadvihol a hodil bokom na trávnu. Nepodarilo sa. Práve naopak. Kniha klesla rovno pod hrubé polená a jej stránky sa už po okrajoch rozpadávali na čierny popol. Ten stúpá v žiare plameňov nahor a rozlietaval sa po okolí.

Mama s otcom pozreli z okna, čo sa deje. Videli plačúcu Zuzanu, ako si zakrýva tvár dlaňami, a Adama s palicou, ktorou predsa len nakoniec rozhrabal oheň tak, že z neho vysunul horiacu knihu.

„Čo tam robíte?“ zakričal otec a potom sa otočil. Bolo jasné, že beží von za nimi.

Adam dostal strach.

2. KAPITOLA

VÝČITKY, VÝČITKY A VÝČITKY

Pokiaľ by letel ponad záhradu nejaký orol, svojím ostrým zrakom by videl Adama, ako sa krčí, sťahuje hlavu medzi ramená, ohýba aj chrbát a podlamujú sa mu kolená. Akoby chcel vyzerat stále menší a menší, či sa rovno stratí alebo prepadnúť pod zem. Videl by tiež plačúcu Zuzanu, ako kľučí pri dohorievajúcej knihe a máva nad ňou rukami. Akoby to nejako malo pomôcť a knihu, či to, čo z nej ostalo, mohlo uhasiť. A v neposlednom rade by orol zbadal aj otca, ako beží k svojim deťom a ako mu jeho milovaná Zuzanka vysvetľuje, čo sa stalo. Videl by aj to, ako sa Adam trasie, pozerá na špičky svojich tenisiek, hovorí, že on to tak nemyslel, on to tak nechcel, že predsa nemohol vedieť, že...

Nedopovedal, čo nemohol vedieť. Keď sa Zuzana opäť hodila s plačom na zem a celá sa triasla, otec schmatol Adama za rameno tak pevne, až to bolelo, akoby mu drvil kosti zverákom. Adam zakričal a kolená sa mu podlomili. Klesol do trávy vedľa Zuzany, stočil sa do kľbka a vzlykal. Dolu lícami mu stieklo niekoľko prúdov slz naraz. Otec ho doposiaľ nikdy neudrel. Nikdy. Občas ho rôzne potrestal, nedovolil mu telku, počítač, raz mu dokonca vzal na týždeň mobil, ale toto tu a teraz bola poriadna bolesť, i keď bez úderu. Adam sa cítil ponížený, plný hanby aj nenávisti.

„Čo sa tu robí? Čo sa stalo?“ zvolala prekvapená mama, keď dobehla a hľadela na obe deti v plači na zemi a otca červeného v tvári, ako hlbokým dýchaním potláča zlosť.

Presne nejakú takto by to videl svojím ostrým zrakom orol, ak by práve prelietal ponad záhradu pri Kamennom potoku. Lenže tam žiadne orly nežijú. Zato sýkorky, drozdy, červienky a kadejaký iný vtáčí drobizg na všetko pozeral z vetví bukov a hrabov na okraji lesa. Videli to z každej strany a videli to rovnako. Tam, kde by sa mali ľudia usmievať a užívať si pokojný deň, znel plač a výčitky. Oheň sa medzitým rozhorel tak, že by už bol najvyšší čas vystrčiť nad neho palice so špekáčikmi. Lenže namiesto pohodovej opekačky a priateľského rozhovoru sa tu prekrývalo niekoľko vzrušených hlasov naraz.

„Ja som nechcel. Nechcel,“ vzlykal dookola Adam a držal si rameno.

„Prečo si to urobil, keď si nechcel!“ zohýbala sa nad ním mama. Jej hlas však neznel chlácholivo.

„Chcel, chcel to urobiť! Vytrhol mi knihu a hodil na oheň. A knihu som mala požičanú od Markétky Violovej,“ Zuzana pomaly vstávala. Nerozprávala lútostivo, ale ani celkom zlostne. Hoci mala zafaté päste, snažila sa všetko vysvetliť. Presne tak, ako sa to stalo. Nevynechala ani to, ako panovačne sa s ňou Adam rozprával.

„Nechcel som nič, len nech mi pomôže,“ skúšal sa Adam brániť.

Lenže Zuzana mu skočila do reči: „Nie je dôležité len to, čo povieš, ale aj ako to povieš!“

Adam nechápavo krútil hlavou. Vstal zo zeme a hrbil sa, aby vyzeral menší, nenápadnejší. V tej chvíli by sa vlastne najradšej stratil alebo vrátil čas o pár minút naspäť.

Otec nehovoril nič. Stále sa nejako pokúšal rozdýchať, ako silno stlačil Adamovi rameno a ako ho to muselo bolieť. Vedel, že táto chvíľa pokazí celú nedeľu, možno i začínajúce prázdniny.

Adama kdesi v hrudi ako kovová obruč sfahovalo ešte čosi. Zuzanina poznámka, že knihu mala požičanú od Markétky Violovej. Na svete je toľko dievčat, tak prečo práve od Markétky Violovej?! Markétka sa mu vždy páčila. Je to najkrajšia Zuzanina kamarátka. I keď trochu vyššia ako on, nikdy mu to nedala najavo ani slovíčkom. Vždy keď ich navštívila, či skôr, keď navštívila Zuzanu, snažil sa s ňou aspoň trochu porozprávať. Zvyčajne však zostalo iba pri snažení, lebo keď na ňu pozrel, v hlave sa mu zastavili všetky myšlienky a on nevedel, čo má povedať. Ani za to sa mu Markéta neposmievala. Rozhovor v takej chvíli začala ona. Vedela rozprávať pekne, milo a Adamovi bolo jedno o čom. Občas dúfal, že Zuzana pozve Markétku k nim na záhradu. Najradšej by tak urobil on, ale bál sa odmietnutia. A tiež toho, ako prekvapene by naňho pozerala Zuzana aj rodičia. Preto si to často iba predstavoval a dúfal, že raz sa to zmení a Markétka Violová k nim ozaj na nedeľňajšiu opekačku príde.

Už si to viac predstavovať nebude. Namiesto toho mu do mysle prilietali rôzne neutešené predstavy. Napríklad ako Zuzana hovorí Markétke, že jej Adam spálil knihu. Ako sa Markétka zlostí, že to bola jej obľúbená kniha. A ako sa obe rozčuľujú, že on, Adam, je somár, ktorému je lepšie vyháňať sa. Ako Markétka dodáva, že presne tak, radšej k nim už nikdy nepríde a budú sa stretávať len u nej.

Adamove úzkostné predstavy prežala jedna spásonosná myšlienka. Teraz nerozprával, ako keď šteká samopal, ale snažil sa, aby znel o čosi privetivejšie.

„Mám nejaké nasporené peniaze. Povedz mi, aká je to kniha, a ja Markétke kúpim novú,“ ukázal na kôpku popola, čo ostala po knihe na tráve. Nápad sa mu to síce zdal dobrý, ale hlas sa mu i tak triasol.

„Neviem,“ hlesla Zuzana.

„Čo nevieš?“ nerozumel Adam.

„Neviem, ako sa tá kniha volala, ani kto ju napísal,“ odpovedala Zuzana.

„To si ani nepozrela na názov a spisovateľa? Prečo?“ čudovala sa mama a zotierala si bodku sadze, čo jej pristála na čele. Akurát si ju rozmazala, takže namiesto bodky tam mala čiernu šmuhu.

Otec sa tomu ďalej už nechcel prizerať a odišiel radšej do šopy po ďalšie drevo.

„To bola taká poriadne stará kniha,“ pokračovala Zuzana. „Názov aj meno spisovateľa bolo na obálke zošúchané. Knihu som namiesto úvodnej strany, kde je to zvyčajne napísané, otvorila hneď na prvej kapitole. Prečítala som si zopár viet a už to išlo. Čítala som ďalej a ďalej a potom mi tú knihu Adam vytrhol a...“ Zuzana sa opäť rozplakala. Mama k nej podišla, objala ju a pritúlila. Otec práve došiel k ohnisku s náručou plnou polienok a Adam by sa najradšej prepadol pod zem. Sadol si na lavičku a prekrížil ruky na hrudi, lenže dlho sedieť nevydržal. Vlastne ani minútu. Postavil sa a šiel po drevo do kôlne aj on, ale otec naňho zakričal, vraj už dreva majú dosť a viac nech nenosí. Vybral sa preto von zo záhrady. Zavolať len, že sa ide prejsť, a zmizol skôr, než by mu mama odpovedala, že nemá nikam ísť, lebo sa už bude opekať.

Predstava, ako sedia všetci štyria okolo ohňa, ako strkajú nad plamene špekáčiky na paličke a ako sa pritom nazlostene tvária, bola Adamovi v tejto chvíli až odporná. To sa radšej prejde po okolí, kde ho síce nič nelákalo, ale aspoň nebude musieť znášať žiadne vyčítavé pohľady.

Trvalo necelú hodinu, kým sa Adam vrátil. Mlčky, nazlostený, s pocitom viny i krivdy a bez chuti zapojiť sa do akejkoľvek debaty. Opekať nechcel, na jedlo nemal ani pomyslenie. Zuzanu nevidel. Šla si vraj ľahnúť do chaty, lebo ju rozbolela hlava. Z toho vytŕčania sa na prudkom poludňajšom slnku, z tepla od ohňa a zápachu dymu, ale tiež zo stresu, sa to dalo čakať. Aspoňže už mama nehučala vysávačom a otec kosačkou. Ešte tak hodinku-dve vydržať a mama sama navrhne, že môžu ísť domov. Každú nedeľu je to rovnaké. S týmto presvedčením si Adam sadol do tieňa pod jablňu a oprel sa o kmeň. Premýšľal, že keď už bude so Zuzanou reč, opýta sa aspoň, ako sa volala hlavná postava tej knihy. Možno potom vygúgli, čo za knihu to bolo, kto ju napísal a kde ju môže kúpiť. Ak by ju žiaden internetový obchod neponúkal, mohol by pohľadať aj v internetových antikvariátoch. Zatiaľ to síce nikdy neskúšal, veď nebolo treba. Čo by on na takých stránkach vôbec robil? Ale teraz asi bude musieť. Teda, ak sa mu podarí všetko zistiť.

Nepodarilo sa. Cestou domov Zuzana povedala, že hlavná postava spáleného románu bol muž menom Ján Kováč. Adam tušil, čo sa doma za počítačom stane. A tušil správne. Internet ho zaplavil stovkami a stovkami stránok rôznych Jánov Kováčov. Pilotov, finančných poradcov, architektov, fotografov, gitaristov, elektrikárov, zubárov, ale nikde ani zmienka o knihe s hrdinom tohto mena. Bol to zlý deň. Naozaj zlý deň. Keď Adam večer zaspával vo svojej izbe, pomyslel si, že ak by táto nedeľa v jeho živote nikdy nenastala, nemal by čo ľutovať. Nezaslúži si iné označenie než Deň Blbec a basta!

3. KAPITOLA

ČHLAPÍK V SIVOM OBLEKU

Bola noc. Hlboká, tmavá, čierna, ale nad tým Adam neuvažoval. Stál uprostred Alžbetinej ulice v pešej zóne historického centra mesta. Poznal ju dôverne, chodil sem zo sídliska často.

Obloha nad Adamovou hlavou i okolitými strechami sa černela bez jedinej hviezdy, bez mesiaca a ulicu osvetľovali len výklady obchodov z prízemia historických budov, ktoré ju z oboch strán lemovali. Budovy boli staré, nie však ošumelé či zanedbané. Práve naopak. Ulica viedla priamo k obrovskej katedrále, ktorá vyzerala opustená. Nedali sa vidieť ani všetky tie krásne detaily, ktoré ju zdobili – okienka, rôzne kamenné tváre usmievajúce sa i škeriace sa z kamenných stien, ani sochy kráľov a svätcov stojace v rôznych výklenkoch. Jej mohutná silueta čnela do výšky a rozíhrávala fantáziu. Vždy sa okolo nej hemžili skupiny turistov, ktorých nadchýnali jej krásne vysokánske veže, a bez prestania okolo nej prúdili domáci, ktorí sa kamsi náhlili alebo naopak – zastavili sa pokochať sa krásou a majestátnosťou stavby, hoci ju už stokrát videli. Lenže teraz tam nebolo nikoho. Len supertmavá masa, akoby katedrálu niekto vymodeloval z hory čiernej smoly alebo ju zakryl čiernou plachtou.

Adam by v takú nočnú hodinu vôbec nemal byť sám uprostred ulice v centre mesta a ďaleko od svojho sídliska. No nezamýšľal sa nad tým. Akoby mu chýbali myšlienky a napĺňal ho len pocit neistoty, možno až strachu. Vykročil ulicou ku katedrále. Jeho hlasité kroky klopali po kamennej dlažbe a odrážali sa od fasád domov a možno aj od tej neviditeľnej čierno-čiernej oblohy. Na ulici rovno pre ním stála socha z bronzu. Čo si pamätal, stála tam odjakživa. Vraj socha akéhosi maliara, ktorý tu kedysi žil. Musel byť dobrý, keď mu ľudia postavili takýto pamätník. Nie vysoký, nie na podstavci, ale predsa. Socha vyzerala, že kráča ulicou, a ak tam bolo veľa ľudí, spĺývala s davom. Teraz však nie. Čnela pred Adamom samotná ako kovový prst vytrčajúci zo zeme. Adama maliari nikdy nezaujímali. Videl len sochu, okolo ktorej musí o chvíľku prejsť cestou k tmavej katedrále. No ako sa ozvena jeho krokov odrážala od celého okolia, zdalo sa mu, že k nej pribudol ďalší zvuk. Akýsi nový, čo doposiaľ nepočul. Nie silný, nie hlučný, nie výrazný. Akoby voľakto šúchal nohami a občas sa poriadne zhlboka nadýchol, aby dokázal na chvíľu zatajiť dych. Adamovi sa zdalo, že zvuk vychádza priamo spoza sochy. Niekto sa za ňou skrýva! Za normálnych okolností by zastavil, voľačo zakričal alebo by sa otočil a utekal preč. Veď ak sa niekto v noci ukrýva na ulici, určite z toho nič dobré nehľadí! Lenže darmo chcel Adam zastaviť a otočiť sa, darmo sa pokúšal aspoň spomaliť a viac sa sústrediť na ten divný zvuk, nedarilo sa mu to. Nohy ho ďalej niesli samy. Bez jeho snahy

a napriek jeho vôli zmeniť smer. Blížil sa k soche a kroky duneli stále viac a viac. Zdalo sa, že ich rytmus sa zosúladiť s tlkotom jeho srdca. Nakoniec si už ani nebol istý, či ten zvuk vychádza spod jeho nôh, alebo rovno z jeho hrude. Hoci veľmi chcel, nemal silu zastaviť sa. Až keď bol celkom blízko, dokonca tak, že by stačilo natiahnuť ruku a dotkol by sa kovového maliara, nohy zastali. Opäť v nich pocítil silu a vedel, že môže bežať ktorýmkoľvek smerom. Lenže pred kým? Naozaj sa za sochou niekto skrýva? Najskôr opatrne natiahol krk, potom spravil rýchly krok vpred a pozrel sa za sochu. Nebol tam nikto. Len prázdny priestor, dlažobné kocky – a to je všetko.

Adam si vydýchol a celkom uvoľnene vykročil ku katedrále. No sotva urobil zopár krokov, pocítil nutkanie otočiť sa a ohliadnuť sa späť. Nadobudol zvláštny pocit, že niekto sa naňho odzadu díva a sleduje ho. Obzrel sa a zbadal, ako sa spoza sochy vynorila postava muža. Takže predsa! Prečo sa neukázal, keď bol Adam pri ňom?! Chce ho vari čo najviac vystrašiť? Naháňať ho, chytiť, vychutnať si jeho strach a naplniť ho desom?

Postava neznámeho však nebola strašná ani robustná. Žiadne strašidlo s plamennými očami či svalovec s krvavou sekerou. Bol to len chudý chlapík v sivej košeli, v sivom obleku so sivou kravatou a v sivom klobúku. Aj oči mal asi sivé, hoci Adam si tým vzhľadom na prítomie nemohol byť istý. Výraznejší ako jeho oči bol jeho nos. Taký krivší, ktorý zvykneme nazývať orlí. Ústa mal stiahnuté do úzkej prísnej čiarky. Neusmieval sa. Skúmavo hľadel na Adama, potom sa vystrel, ešte raz si ho premeral od hlavy po päty a vykročil k nemu.

Adamom trhlo. Napadlo mu, že keď ten chlapík príde blízko, spod saka vytiahne dýku s dlhou čepeľou a bodne ho. Možno nie iba raz, ale veľakrát. Bude doňho bodáť, sledovať, ako sa z neho valí krv, a keď bude mať istotu, že v ňom už neostala ani iskrička života, utečie. Schová sa niekde doma a bude vzrušene spomínať, ako vzal život mladému chlapcovi. Tak to predsa vrahovia robia, nie?

Musí bežať, musí mu utiecť! Rozbehol sa a azda to bol ten najrýchlejší beh v jeho živote. Nie dlhý, veď od sochy maliara po katedrálu to bolo len čosi vyše sto krokov, ale Adam šprintoval ako o život. Čo urobí, až dobehne ku katedrále? Bude tam niekto, kto mu pomôže? Alebo pobeží ďalej? Kam až? To nie je podstatné. Cítil, že musí utekať, kým si nebude istý, že mu viac žiadne nebezpečenstvo nehrozí. Keď už bol takmer na Hlavnej ulici, zastal.

V spánkoch cítil divoký pulz srdca. Oči mu slzili, ale i tak videl, že priamo od katedrály prichádza ten chlapík v sivom obleku. Kráčaľ, nenáhlivo, ale rovno k Adamovi.

Ako je to možné? Veď pred chvíľou ho mal za chrptom! Nemohol ho predbehnúť! Adam sa chcel otočiť a bežať späť. Pomohlo by to? Určite lepšie ako nič. Za pokus nič nedá. No napadlo mu tiež, že ulica je široká, môže chlapíka zboku obehnúť. Adam ďalej stál, vyčkával, až podivuhodne odhodlane a zdanlivo pokojne. Rozbehol sa až vo chvíli, keď sa chlapík priblížil natoľko, že sa dalo rozoznať, ako si ho skúmavo prezerá. Stočil sa naľavo a ďalej utekal po

Hlavnej ulici. Ešte sa stihol aj obzrieť. Trochu sa mu uľavilo. Videl, ako za ním sivý chlapík hľadá, ale nenaháňa ho. No Adam aj tak nespomalil.

Zamieril popri vysokej veži – zvonici – do parčíka pri katedrále. Tam obkolesená stromami stála veľká fontána. Zastal. Obzeral sa na každú stranu, pozorne načúval, no nikoho nevidel, nikoho nepočul. Žeby sa mu naozaj podarilo utiecť? Môže už byť spokojný? Pre istotu pohľadom skontroloval koruny blízkych stromov aj lavičky. Teda aspoň tie, na ktoré dovidel. Fontána vyzerala ako veľký bazén, z ktorého trčalo mnoho strieborných trysiek a zopár farebných reflektorov. Teraz v noci nesvietili, trysky nestriekali. Len voda sa pokojne čerila v malých vlnkách, keď si k nej Adam pokľakol a strčil do nej prst. Cítil, ako ho prepadol ohromný smäd a potreboval sa napiť. Bolo mu jedno čoho, smäd bol natoľko silný, že ani voda z fontány sa mu nebridila. Spojil dlane a ponoril ich pod hladinu.

„Odpadnem! Ty chceš piť tú špinu? Kolko ľudí do nej asi napľulo? Možno si sem chodia zaplávať aj potkany. Každé mesto má svoje potkany!“

Adam sa rýchlo obzrel. Hlas mu bol známy. Rovno nad ním stál Eli. Teda Eliáš, plným menom Eliáš Svorka. Spolužiak z triedy, ktorého Adam medzi svojich kamarátov nepočítal. Práve Eli! Kdeko to ňom tvrdil, že je to ten najdrzejší výtržník v triede, s poriadne podrezaným jazykom. A nielen to. Neustálym vyrývaním, posmeškami, hádkami a neraz aj bitkami so spolužiakmi či kadekým iným maskoval, ako ho šťve, že nie je z bohatej rodiny. Pracovníčka zo sociálneho úradu k nim vraj chodievala neustále. Teraz stál nad Adamom v rozopnutej džínsovej košeli, pod ktorou mal červené tričko. Presne také, aké používala Adamova mama na umývanie sprchovacieho kúta a podlahy v kúpeľni.

„Som smädný. Som strašne smädný. Som taký smädný, že by som vypil aj kyselinu,“ povedal Adam a dlane držal stále pod hladinou. Už by ich aj zdvihol a priložil si vodu k ústam, ale ako meravý a bez pohybu sledoval, čo Eli Svorka robí. Ten sa postavil na okraj fontány, poriadne potiahol nosom a vzápätí vyplul do vody veľký slizký chrcheľ. Adam rýchlo vytiahol ruky von, chcel voľačo zakričať, či od zlosti rovno Eliho udrieť. V tej chvíli ho voľačo zastavilo. Všimol si, že hneď na najbližšej lavičke, ktorá bola doposiaľ prázdna, niekto sedí. Bol to ten chudý chlapík v sivom obleku, ktorý ešte pred chvíľkou stál pri katedrále. Pozeral na obidvoch chlapcov a Adamovi nenapadlo nič lepšie, ako znovu utiecť. Bežal po Hlavnej ulici späť ku katedrále, až sa odrazu strhol... a zobudil sa.

Všetko bol iba sen. Sen, ktorý ho riadne vydesil. Poriadne hlúpy a nezmyselný, ale také už mnohé sny na prvý pohľad bývajú.

4. KAPITOLA

ELI PREKVAPUJE

Adam ležal na posteli. Paplón mal skopnutý až na zemi a ani len netušil, kam sa mohol podieť vankúš. Stačilo sa posadiť, rozhliadnuť, pozbierať periny a znova sa pokúsiť zaspáť. Lenže niečo také Adamovi ani nenapadlo.

Najskôr dlho ležal úplne bez pohnutia a hľadel do bieleho stropu. Vonku už svitalo, ranné svetlo sa dávno predralo do izby a spoza pootvoreného okna sa ozýval vtáčí spev. Ten mu dával jasne najavo, že už nič nehrozí, začína sa nový deň, dokonca prázdninový. Lenže Adam i tak strnulo ležal a v hlave sa mu premieľali desivé spomienky na sen.

Prečo cítil takú úzkosť? Čo za somariny sa mu v hlave pomiešali a pokazili mu spánok? Konečne prejavil aspoň nejakú aktivitu. Trochu vyšpúlil spodnú peru a fúkol si do svetlej ofiny. Veľmi to nepomohlo. Mal ju spotenú ako napokon celú hlavu. Vlhká ofina sa mu prilepila na čelo, akoby naozaj bežal trať desu a hrôzy a nebol to len sen. Lenže to musel byť len sen! A poriadne živý. Väčšinu snov si človek ani nezapamätá. Načo by aj?

Adam presviedčal sám seba, že to všetko je vlastne úplne nepodstatné, čistá somarina. A dosť! Už by na to nemal myslieť, už sa to nadobro skončilo.

Ešte stále bez pohybu, začal pohľadom blúdiť hore-dole po izbe. Bola rovnaká ako večer. Ako vždy od vtedy, keď na jeho a Zuzanine dvanáste narodeniny rodičia rozhodli, že detská izba už nebude spoločná, ale každý bude mať vlastnú. Ich rodičia patrili k tým šťastlivcom, ktorí si mohli dovoliť štvorizbový panelákový byt. Na dvanáste narodeniny Adam so Zuzanou žrebovali, kto bude mať ktorú izbu. Kto ostane v detskej, čo dovtedy užívali obaja spoločne, a komu pripadne najmenšia izba v byte, v ktorej doposiaľ len skladovali kadejaké veci. Aj keď bola pomerne malá, Adam chcel práve tú. Rodičia totiž povedali, že do menšej izby bude potrebné kúpiť nové zariadenie. Kompletne všetko nové, najmä nábytok, a to sa vtedy Adamovi páčilo. Mať svoju izbu podľa svojich predstáv.

Keď všetci sedeli za narodeninovým stolom, Zuzana i Adam hádzali kockou. Dohoda znela, že kto hodí väčšie číslo, tomu ostane väčšia detská izba, a kto hodí menšie číslo, dostane novú. Najskôr obaja hodili štvorku. Museli hádzať ešte raz. Zuzana hodila šestku a potom si tíško šepkala sama pre seba prosbu vysielanú až kamsi do vesmíru, nech Adam šestku nehodí. Aj Adam si želal hodiť hocičo, len nie šestku. A podarilo sa. Hodil opäť štvorku.

Obe deti vykriekli od radosti. Potom sa na seba prekvapene pozreli. Až vtedy vysvitlo, že žiadne kocky hádzať nemuseli a určite by sa dohodli. Mama poznamenala, že to otec vymyslel

tento výber s kockami, a otec na to, že veď sa aspoň zabavili. Mama mu však rýchlo oponovala, že to mohlo dopadnúť aj inak a každé dieťa mohlo dostať izbu, ktorú nechce. Skoro by sa z toho strhla hádka, keby Adam nebežal do detskej izby a nezačal z nej vynášať svoje veci, že on v malej izbe chce spať už túto noc. Rodičia neprotestovali. Dokonca mu tam preniesli aj matrac a dali ho na koberec, že zatiaľ môže spať aj takto a hneď zajtra vyberú a objednávajú nábytok.

Adam ležal na posteli, ktorú si vtedy sám vybral a rodičia mu ju schválili a kúpili. Pozeral na pootvorenú skriňu plnú šiat, počítačový stolík s notebookom a poličky, na ktorých sa vedľa seba tiesnili hračky, s ktorými sa už nehral. Plyšový netopier, plyšový medveď, gumený brontosaurus a kadečo iné, čo sa tam pomestilo. Adam cez zatvorené dvere počul, že mama aj otec sú už hore a chystajú sa do práce. Nechcel však vstať a ísť za nimi. Okrem toho hlúpeho sna ho ťažilo aj to, čo včera urobil. Ako Zuzane spálil knihu, ktorú mala požičanú od Markétky, a ako sa naňho rodičia i Zuzana zlostili. Dokonca tak, že mama včera povedala, nech si vyhodí z hlavy, že sa to zaobíde bez trestu. Vraj mu ráno nechá na papieriku odkaz, čo všetko musí doma urobiť.

No dobre, pomyslel si v tej chvíli Adam. Urobí, čo treba. Hlavne nech prestanú s tými zlostnými pohľadmi a rečami, lebo to ho bolelo asi najviac.

Konečne počul buchnutie dvier, čo znamenalo, že rodičia sú už na chodbe a čakajú na výťah. Zvuky paneláku poznal dobre. O chvíľku sa ozvali tie, ktoré neomylnne znamenali, že výťah zastal u nich na štvrtom poschodí. Otvorili a zatvorili sa na ňom dvere a výťah s rodičmi začal klesať na prízemie.

Adam sa posadil, ešte raz sa porozhliadol a oboma rukami si poškrabal spotené, polepené vlasy. Vstal a šiel do obývačky. Na stolíku stáli dva hrnčeky s kakaom. V čase prázdnin slúžili ako indikátory času, ktorý uplynul od odchodu rodičov. Ak bolo kakao ešte teplé, odišli len nedávno. V Adamovom modrom hrnčeku bolo ešte kakao teplé. Nepochybné aj v Zuzaninom ružovom. Potom, ako si po prvom sladkom dúšku olízal hornú peru, pozrel na stôl, kde ležal lístok a na ňom voľačo napísané maminým rukopisom:

„Adam, choď do obchodu a kúp všetko podľa zoznamu. Keď sa vrátim z práce, nech je už nákup doma! Peniaze sú v obálke.“

Prešiel pohľadom z papiera na stôl a naozaj – ležala tam aj obálka.

Potom čítal ďalej: „5 smotanových jogurtov, 4 trvanlivé mlieka a 10 žemlí.“

To je všetko? – pokrútil hlavou. Šiel do kuchyne a otvoril chladničku. Mama zbožňovala jogurty, aj dnes ich tam mali až sedem. Minimálne niekoľko dní netreba kupovať ďalšie. Potom pozrel do skrinky a zistil, že aj trvanlivého mlieka majú dosť. A žemle, chlieb, rožky, bagety a kadejaké iné pečivo vždy kupovala mama cestou z práce, aby bolo podľa možnosti čo najčerstvejšie. Posiela ho teda na zbytočný nákup, len aby ho akože potrestala.